

EARTH'S
END
A FÖLD VÉGE

ELISE KOVA

EARTH'S
END
A FÖLD VÉGE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *Earth's End – Book Three of Air Awakens series*
Published in 2016 by Silver Wing Press

FORDÍTOTTA
Benkő Ferenc

BORÍTÓTERV
Merilliza Chan

ISBN 978-963-636-536-3

Minden jog fenntartva

Copyright © 2016 by Elise Kova
Hungarian edition © Kossuth Kiadó, 2025
Hungarian translation © Benkő Ferenc, 2025

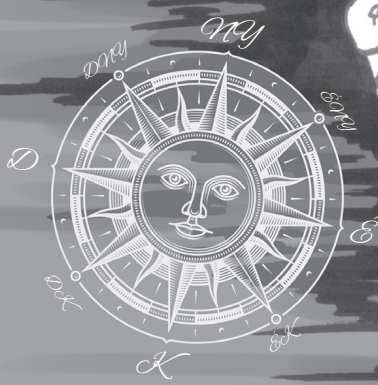
*Katie-nek és Nicknek
a sok éjszakázásért, amivel megmentettétek
e Széljárót a begolyózástól.*

A FŐKONTINENS

A DÉL,
LYNDUM

A KELET,
CYVEN

A FÉLHOLD-
KONTINENS

A HATÁRSZIGETEK

A NYUGAT,
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

A KERESZTÚT

ORE

ANTO

POHEAT

A SZOROS

DAMACIUM

Lo-
TÓ

SORICIUM

ÁLDA

AZ ÉSZAK,
SHALDAN

I. FEJEZET

VHALLA ZUHANT.

Orkán zúgott a fülében, ahogy bevetette magát a világ leghatalmasabb szakadékába. A mágiája szikrázva sistergett, miközben erőnek erejével hajtotta magát az alatta kapáló-dzó férfialak felé.

Addig nyújtotta a karját, hogy végül már fájt, s találkozott a tekintetük. Sikerül-ni fog. El fogja csípni – egyszerűen muszáj. Sötét hajú hercege földrengető kétségbeeséssel bámult fel rá, a neve fohászként szállt az ajkáról a szélviharban.

Amikor Vhalla vérlepte keze a férfit egy hajszállal elhibázva üres levegőt markolt, elgyötörten bömbölt, és még egy utolsó, hiábavaló próbálkozást tett, hogy elkapja – ekkor a teste kegyetlenül megérkezett az alanti sziklákra.

Vhalla felpattant, lerúgta a rátornyozott takarókat. A keze kinyújtva, tenyere üres. Hideg verejték csorgott a homlokán, a feje kábán kóválygott. Két kéz kulcsolódott tenyerére, tekintete pedig egy égszínkéék szempárig követte a sápadt déli bőrt.

– Fritz? – lehelte Vhalla zavarában.

– Vhal, hála az Anyának! – Fritz elengedte a kezét, hogy a nyakába boruljon.

Vhalla erőnek erejével próbálta oszlatni az elméjére borult ködöt. Egy katonai sátorban volt, a fény a vászonra pakolt ágak és moha rétegein át szűrődött befelé. Vhalla megdörzsölte a fejét, a keze szoros pólyát talált.

Kötszer... Vér... Egy megtört alak fekete vértben, a saját vére tengerében.

– Aldrik? – Ellentmondást nem tűrve fordult Fritzhez. A déli összerezzent a lány hirtelen hevétől.

– Vhal... Te... Most, hogy felkeltél, szólnom kell Eleciának, hogy megvizsgáljon... – Fritz kerülte a tekintetét.

– Aldrik? – ismételte Vhalla éles hangon.

– Megyek is érte. Már majdnem két napja alszol, és...

Vhalla a hebegő barátja után kapott, és megragadta a láncing alól kilógó gallérját. Marokra fogta, úgy rántotta magához. Még sosem látott Fritz arcán ilyen bánattal vegyes félelmet. Vhalla szíve pedig egyszerre akart fájdalmasan zakatolni és teljesen megállni.

– *Hol van Aldrik?* – Reszketett a keze, olyan erővel szorongatta a délit – a rémület remegése.

– Vhal, a herceg... a zuhanás... ő... – Fritz szeme mindent elárult.

– Ne... – Vhalla feje lehorgadt a hirtelen sokktól. Nem volt elég gyors. *Nem volt elég gyors, és most Aldrik...*

– Él... túlélte. – Fritz gyengéden megérintette a karját, mire Vhallát elöntötte a hála, mert szüksége volt a támaszra.

Remegő keze úgy cirógatta Fritz arcát, mintha azzal kitörölhetné az imént közölt tényeket. Az öröme nem lehetett felhőtlen, beárnyékolta a barátja szemére borult aggodalom.

– De? – szólt rekedt, elfúló hangon. – Mi az?

– Nincs jól. – Fritz lassan csóválta a fejét.

– Hol van? – követelte Vhalla.

– Vhal, nem lehet! – Fritz erősebben szorította a vállát.

– Hol van?! – Nem kapott levegőt. Hirtelen az összes elillant, és itt fog megfulladni, ha nem juthat el hozzá.
– Látnom kell!

– Nem lehet...

Vhalla megelégte a kifogásokat. Mire Fritz befejezhetne volna, nemcsak felpattant, de távozott is a sátorból. Sajgott az egész teste, a hirtelen mozdulatoktól pedig újra forogni kezdett vele a világ. A tábor láttán rátörő kijózanító felismerés minden fájdalomcsillapítóval felért. Beásták magukat. A sátrakat álcázták, a fákon újaszok lapultak, körülöttük szilárd védvonal. A sereg hosszú maradásra készült.

– Vhalla, kérlek, vissza kell feküdnöd – könyörgött Fritz.

– Hol van? – Vhalla kirántotta a karját Fritz markából, megpróbált rájönni, vajon melyik sátorba dughatták a koronaherceget. Észrevett egyet, amit két katona őrzött, és futásnak eredt.

A katonák lassúnak bizonyultak, Vhalla pedig majdnem bejutott a sátorba.

Majdnem.

Összeütközött az egyik őrrel, aki elállta a bejáratot. Vhalla döbbsen pislantott fel.

– Engedj be! – követelte baljósan.

– A parancsunk szerint csak a császár, a családtagjai, a papok és a tanácsadók léphetnek be. – A katona láthatóan nem szívesen közölte vele a hírt. Minden szavát átitatta a leplezett együttérzés.

– *Engedj be!*

– Sajnálom, de nem lehet. Parancsunk van.

Vhalla tudta, hogy a belátásáért könyörög. Meg tudta érteni. Megértette, hogy minden ok nélkül tartják távol Aldriktól. Látnia kellett a herceget; addig nem térhet vissza igazán az élők sorába.

Vhalla megvetette a lábát, ökölbe szorította a kezét. A zuhanás előtti csatában elhasznált mágiája még váratott a visszatéréssel. Ráadásul a teste sem tért még magához, így gyengének érezte magát, de nem hagyhatta, hogy bárki annak lássa.

– Engedj át, máskülönben...

– Másokülönben mi lesz?

Vhalla vére jéggé dermedt. Lassan megfordult, hogy szembenézzen a világ leghatalmasabb emberével, Solaris császárral. Aldrik apja alig leplezett megvetéssel méricskélte. Őt hibáztatta a fia állapotáért. *Legalább végre egyetértenek valamiben.*

– A sátradbán a helyed, Yar! – parancsolta neki.

Vhalla nagyokat kortyolt a levegőből. Még mindig a korona tulajdona volt. E férfihoz tartozott, míg a kezébe nem adja az Északot. És ha komolyan gondolta a néhány nap-

pal korábbi ultimátumát, a szabadsága kósza álom, amíg el nem vág minden szálát, amelyek a fiához fűzik – amelyeket majdnem egy éve szövögettek, amelyek titkos szeretők-ké tették őket.

– Nem voltam világos? – A megtermett déli uralkodó újabb lépést tett feléje.

A mindent átható feszültségtől a háta mögött álló katonák visszatartották a lélegzetüket.

– Vhalla, de jó, hogy felébredtél! – Vhalla megfordult, hogy szembenézzen az Aldrik sátrából távozó Eleciával. A nő átvágott a katonák között, és Vhalláéba fonta a karját. Honnan ez a hirtelen bizalmaskodás? – Gyere!

Vhallát Elecia ellentmondást nem tűrő határozottsága győzte meg. Hagyta, hogy az idősebb nő visszavezesse a sátorhoz, ahonnan az előbb távozott. De a szemét dacosan a császárába fúrta. *Nem tarthatja távol tőle Aldrikot*, ha addig él, akkor sem.

– Befelé – dörmögte Elecia, és szinte belökte Vhallát a sátorba, ráadásul egyenesen Fritzre.

– Elment az eszed? – Vhalla csak pislogott a szúrós tekintetű nőre, aki már a legkevésbé sem emlékeztetett a gyengéd gyógyítóra, aki az előbb kísérte át a táboron.

– Én *neked?* – sziszegte Elecia, és térdre hullt Vhalla előtt. – A zuhanástól megzápult az a kevéske agyad? Épp most kell neked kószolgatnod a császárt?

– Nagy ívben teszek a... – Fritz tenyere azzal a lendülettel Vhalla szájára tapadt, hogy beléfojtsa a felségárulás szavait.

– Nem tarthatnánk egy perc szünetet? – Fritz Elecia felé nyújtotta a szabad kezét.

Vhalla a göndör hajú nőre meredt. Barát vagy ellenség? Még mindig nem tudta mire vélni Aldrik kuzinját. Az Elecia

smaragszemében csillogó fájdalom és harag elárulta, hogy egyelőre még ő sem tudott zöld ágra vergődni vele.

– Hogy van Aldrik? – tette fel Vhalla az egyetlen kérdést, amin nem kaphattak hajba.

– Nem – rázta meg a fejét Elecia. – Itt én kérdezek.

– Tessék?

A másik nőnek sikerült kizökkentenie Vhallát, és meg is ragadta a pillanatot.

– Honnan a Köteléked az unokatestvéremmel?

Vhalla számtalan kérdésre számított Eleciától, de erre éppenséggel soha. Azt sem tudta, hová kapjon az értetlenkedéstől.

– Ho... hogy mi?

– *Tőled* számítottam titkolózásra – grimaszolt Elecia –, de tőle? – A sötét dugóhúzófürtjeit cibálta a bosszantó kétségűl. Gyorsan magához tért, dühöt kovácsolt az érzésből. – Mit műveltél vele? Milyen fenyegetéssel vetted rá a hallgatásra?

– *Van bőr a képeden?* – Vhalla legszívesebben kikaparta volna a másik nő vádló szemét. Ízekre akarta cincálni. – Ha azt hiszed, bármivel ártanék neki... – Mérgében alig talált szavakat.

– Hagyjátok abba! – Fritzre sosem volt jellemző a határozottság, így most mindkettejüket meglepte a hirtelen közbeszólása. – Nem vagytok ellenségek, ugyanazt a csatát vívjátok!

Vhalla Eleciára fintorgott, a másik pedig viszonzta.

– Elecia, tudod, hogy Vhal sosem ártana Aldriknak. – Fritz Vhallához fordult. – Vhal, te pedig tudhatnád, mennyire aggódott Elecia, nemcsak a hercegért, de *érted* is.

Elecia szúrósan meredt a sátor egyik sarkába, láthatóan bosszantotta, hogy Fritz lebuktatta.

– Honnan tudtad meg? – nyelte le Vhalla a korábbi pulykamérgét.

– Ha nem én gyógyítom mindkettőtöket, sosem derül ki. A legtöbb pap elsiklott volna felette, akkor is, ha varázsló.

– Elecia minden alkalmat kihasználta az önfényezésre. – De felfigyeltem arra, hogy neki is használt a te javulásod. Ráadásul egy alapos varázslátás-vizsgálattal rájöttem, hogy a mágiája *megváltozott*. Láttam, amikor a Keresztútnál ápoltam, de a méregnek tudtam be; egészségesen pedig az ereje leplezte. Így nem lehettem biztos a dolgomban, míg Fritz meg nem erősítette nekem.

Vhalla Fritzre meredt, mire a déli férfi figyelmét hirtelen a körme alatti koszcsík vonta magára.

– Hogy történt? – Elecia nagy levegőt vett. – Azt tudom, hogy nem a Szorosban kezdődött. Ez mélyebb kapcsolat, régiebb és szívósabb.

Vhalla felsóhajtott, a tenyerével megdörzsölte a szemét. Látni akarta Aldrikot. De ha ez ki volt zárva, akkor csak Eleciától tudhatta meg, milyen bőrben van. Ha ehhez mindenképp meg kell békítenie egy felpaprikázott nemesasszonyt, akkor áll elébe.

– A Kötelék az én művem...

Fritznek ez nem mondott újat. Vhalla hónapokkal ezelőtt beavatta őt és az immár halott barátját, Larelt. De nem töviről hegyire, így érdeklődve figyelt. Elecia tamáskodva fürkészte Vhallát, mintha kételkedne a könyvtárostanonc történetében, aki mágikus Kelyheket alkotott, ezekből jött létre a kapcsolat a koronaherceggel, a Kötelék, amelynek az életét köszönhette.

Vhalla rájött, hogy ha már egyszer belevágott, nem tud leállni. Sorra vett minden hetet és hónapot, töviről hegyire kitergette a lapjait Eleciának és Fritznek. A Köteléket,

a Tűz és Szél éjszakáját, amikor az Egybeolvadással kitágították a Köteléküket; azt, hogy a férfi varázsereje már nem árthat neki. Vhalla mindent tisztázott. Kivételesen feltárta az összes eltemetett titkát, ha cserébe megtudhatja, él-e a hercege, ha ezzel visszanyeri az egyetlen nő bizalmát, akitől kiderítheti.

Amikor Vhalla befejezte, Elecia töprengve rágcsálta a hüvelykujja körmét.

– Ez sok mindent megmagyaráz – dünnyögte.

– Most pedig halljam – ismételte Vhalla szelíden –, hogy van Aldrik?

– Nem jól – csóválta a fejét Elecia.

Vhalla a legrosszabbra felkészült a másik nő fáradt görnyedése láttán.

– Az is csoda, hogy egyáltalán él. – Elecia mélyet sóhajtott. – De ezzel mindent megmagyaráztál. Mint mondtam, a Kötelék mély kapcsolatot jelent köztetek. De még sosem láttam ehhez foghatót. Nincs sok tapasztalatom Kötelékekkel... Röviden és tömören, semmi kétség, hogy te tartod életben.

– Tessék? – A megkönnyebbülés új félelemnek adta át a helyét.

– Mivel a Kötelék tőled ered, a te varázsereőd a horgony. Hiszen mondtam, veled együtt ő is fejlődött. Minél erősebb lettél, annál többet adhattál...

– Azaz helyrejön? – szakította félbe Vhalla, nem tudta kivárni Elecia ítéletét.

– Azt nem mondtam. – Az idősebb nő szavai késként hasítottak Vhallába.

– De é... én jobban vagyok – hebegte Vhalla elveszetten.

– Nem, a legkevésbé sem. – Elecia nem köntörfalazott.

– Alig jöttél helyre, és a gyógyulásodat legalább egy nappal tetézte, hogy kettő helyett dolgoztál, pedig egymagadban

a tested kevesebbel is beérte volna. Egy ember ereje kevés kettőnek; ez nem mehet így tovább.

– Túléli. – Vhallát csak ez érdekelte.

– Mondod ezt látatlanban! – köpte Elecia. – Minden tőlem telhetőt megteszek, de fogynak a készleteink. Gyenge, és kornyadozik... csak annyira futja tőlem, hogy köztünk tartsam. De nem ébred fel. Rengeteg vért veszített, a fejsérülése pedig finoman szólva is súlyos. – Az idősebb nő papi nyugalmát lassan kikezdte az igazság terhe. – Talán nem is a régi Aldrikként fog magához térni.

Némaság borult rájuk, ahogy Elecia szavait emésztgettek. Vhalla az ingét morzsolgatta a hasán. Micsoda, kegyetlen, *könyörtelen* világ!

– Nem – suttogta Vhalla. Nem volt hajlandó elhinni, hogy az Istenek csak azért hagyták életben Aldrikot, hogy neki végig kelljen néznie a halálát, vagy hogy más emberként térjen magához. – Mi a következő lépés? – Különösebb katonai szakértelem nélkül is tudhatta, ájultan heverni az ellenséges terület közepén nem sok jót ígér.

– Még nem tudom. A legfrissebb hírek szerint a császár még egyezett a parancsnokokkal. Senkinek nem mond semmit. – Őszinte sértődöttség csendült Elecia hangjában.

Vhalla elméjét rég nem érzett frissesség hatotta át. Visszavért az érzés, amikor még a Birodalmi Könyvtár tudásának végtelen forrását védte. Sebesen járt az agya, egyetlen ösztön zakatolt benne: a szeretett férfi megmentése.

– Mi kell, hogy meggyógyítsd?

– Több orvosság, tiszta kötszer, tápláló étel, még akkor is, ha úgy kell beletömnöm, és egy biztonságos pihenőhely, ahol nem kell állandóan támadástól tartanunk. – Elecia semmi olyat nem mondott, amit Vhalla nem sejtett előre.

– Soricum, az Észak fővárosa. – Vhalla tudta, hogy a se-
reg hónapokkal ezelőtt berendezkedett az ostromra. Ez volt
a császár egyik első közleménye, amikor visszatért a Birodal-
mi Fővárosba, mielőtt Vhalláról kiderült, hogy Széljáró.

Elecia bólintott.

– De éppen az itt a baj, hogy ilyen állapotban nem utaz-
hat. Csak akkor, ha javul. Ráadásul az emberhiány miatt
védtelenek lennénk, miközben lassan kellene mennünk.

– Akkor helyben kell jobb orvosság, hogy meggyógyít-
suk, és több katona testőrnek az útra, ha már mozdíthatjuk
– töprengett hangosan Vhalla.

– Mi jár a fejdedben? – Fritz végre felfigyelt Vhalla arc-
kifejezésére.

– Valakinek előre kellene mennie egy üzenettel. – Nem
kérdés, kinek. – Mennyi ideje lehet hátra?

– Nem is tudom; már halottnak kellene lennie – felelte
Elecia komoran.

– Mennyi ideje lehet hátra? – ismételte Vhalla.

– Orvosság nélkül talán egy hét. – Mi tagadás, ez felért
egy halálos ítélettel.

– Soricum épp egy hét gyalogszerrel. – Vhalla csak tip-
pelte, hol lehetnek, de senki nem helyesbítette. Hiszen pon-
tosan emlékezett, mit mondott a császár, mielőtt nekivágtak
a Szorosnak. Vhalla ökölbe szorította a kezét. – Én megyek.

– Tessék? – Fritz csak hüledezett. – Vhal, egy egész *hét-
ről* beszélünk, ellenséges területen, ahol még soha életedben
nem jártál!

– Nincs nálam gyorsabb lovas. – Vhalla Eleciát leste,
mintha az egész terve annak jóváhagyásán múlna. – Majd
hátszéllal hajtom a lovat. Egy gyalogos osztagnak egy hétig
tartana, nekem talán feleannyi is elég.

– Lehetetlen – rázta a fejét Elecia.

– Megható a bizalmad – vágott vissza Vhalla csípősen. Elecia láthatóan megütközött a méltatlankodásán. – *Haladéktalanul* indulok, és *haladéktalanul* küldöm a leggyorsabb lovasaikat orvossággal, és hozzá a hiányzó emberekkel.

– Én nem támogatom az öngyilkos küldetésedet – ráncolta a homlokát Elecia –, amikor rajtad áll vagy bukik az élete.

– Te magad mondtad, *egyedül* kevés vagyok megmenteni őt. – Keserű volt az igazság. – A Kötelékünk visszatartotta attól, hogy az Atyák túlvilági birodalmába kerüljön, de megváltani nem tudom. Ha elindulok, azzal *talán* odaveszek, *talán* odalesz a kapocs, és *talán* utánam hal. – Minden szó kínzással ért fel. – De ha nem megyek, *mindenképp* meghal.

Elecia még egy hosszú percig őrlődött.

– Ha feltételezzük is, hogy én jóváhagyom ezt az örültséget... – kis szünetet tartott, közben megint a hüvelykujja körmét rágta, amit eddig Vhalla sosem látott tőle –, arra semmiképpen ne számíts, hogy a császár hozzájárul. Nem tudom, mivel haragítottad magadra, de nem fogja megengedni, hogy eltűnj a szeme elől.

– Akkor ma este indulok, amikor már alszik.

– Komolyan beszélsz? – Vhalla új érzést csípett el Elecia arcán, amire eddig még csak egyszer, a homokvihar után volt példa: tiszteletet.

– Mihez kezdene? Lovasokat küld utánam? – Vhalla mosolyában az örület és az elszántság alkotott nyugtató keveréket. – Melyik a leggyorsabb lovunk?

– Baston – vágta rá Elecia szinte gondolkodás nélkül.

– Baston? – Nem találta ismerősnek a nevet.

– Aldriké... de hozzá sem lehet érni. Még vezetni sem hagyta magát. De engedelmesen beállt a ló mögé, amelyikre ráfektették Aldrikot.

Vhalla kiséperte a fejből a gondolatot, ahogy fellódítják egy lóra a vérző, haldokló, magatehetetlen Aldrikot. Mire a herceg felébred, rossz álom lesz az egész. Mert mindenképp megóvja, és *mindenképp* felébred. – Akkor Bastont viszem.

– Nemcsak megőrültél, de meg is süketültél? – Elecia a szemét forgatta. – Baston senkinek...

– Nekem igen! – Vhalla higgadt meggyőződése hallatán Elecia torkára forrt a szó. Ő maga Baston mellett lovagolva járta be a kontinenst, és benne lakozott a gazdája egy része. – Sötétedés után indulok. Kell valami térkép, nehogy eltévedjek.

– Még jobb, ha szerzek neked egy iránytűt – töprengett hangosan Elecia. – Sorciumot északra találod.

– Várjunk csak, tehát mégis egyetértesz? – Fritz meglepetten pislogott Eleciára, aztán Vhallához fordult. – Nem, Vhal, nem teheted.

– Tessék? Mi ez a hirtelen pálfordulás?

– Nem... azt hittem, téged is elveszítelek... és most rendbe jöttél... nem mehetsz... – A barátja hangja suttogássá apadt.

Vhalla rádöbbsent, hogy a Szorosban talán leleplezte a Széljáró énjét, és levedlette Serien Leral áruháját, de ettől még szüksége lesz a másik énje szívére. Elkélt neki a Serienként kovácsolt, acélban és vérben edzett érzelmi vért. Mert anélkül nem lesz képes elindulni.

– Fritz – suttogta Vhalla a déli felé nyúlva. Szoros ölelésbe húzta Fritzet. A szíve mélyén Vhalla önmagát ölelte, a lányt, aki még mindig megállíthatatlanul reszketett, reme-

gett és zokogott. – Minden rendben lesz. Ezt meg kell ten-
nem.

– Miért? – szíjogott Fritz.

– Tudod, miért – kuncogott Vhalla szelíden. – Mert sze-
retem.

– A szerelem elbutított – motyogta a barátja leszegett
fejjel.

Vhalla és Elecia pillantása találkozott.

– Tudom.

Az idősebbik nő rezzenetlenül mérte végig fiatalabb tár-
sát, mintha előre elítélné azért, amit mondani készült.

– De ha valakiért, érte megéri megbuggyanom. Túl-
ságosan belehabarodtam ahhoz, hogy most feladjam, hogy
elengedjem.

– Megváltoztál, Vhal. – Fritz elhúzódott, a szemét töröl-
gette.

– Tudom. – Vhalla kénytelen volt elismerni.

A nap hátralevő részét Fritzcel töltötte, és azzal az ígéret-
tel búcsúzott tőle, hogy Soriciumban fogja várni. Be kellett
érnie ezzel. Fritz minden jel szerint megnyugodott – bele-
törődött –, amikor Elecia aznap este eljött Vhalláért.

– Azt hiszed, elengedlek úgy, hogy nem nézel be hozzá?

– Elecia Vhallára sandított a szeme sarkából, amivel a szo-
katlan kapcsolatuk barátsággá bimbózott.

– Ha a császár megtudja... – Vhalla hátralesett, eszébe
jutott Elecia korábbi feddése.

– Nem fogja.

Magabiztosságának forrásai a sátor két oldalán álltak.
A két katona szénfekete páncélja elárulta, hogy a Fekete
Légió tagjai – varázslók. Nevük, arcuk ismeretlen volt Vhallá-
nak, de az emlékezetébe véste a vonásaikat, amikor egy szó
nélkül átengedték. Derék emberek arcai.

A szemközti sarok fémkorongján lebegő magányos lán-
gocska keveset ért a homály ellen. Annyira aprónak bizo-
nyult, hogy a növényi álca alatt koromsötét borult a sátorra.
Hozzá ez a mellbevágó levegő... vér, test és *halál* szaga.

A férfi láttán Vhalla térdre hullt, a szájához kapta a kezét,
nehogy kirobbanjon belőle az öröm, a gyötrellem sikoltása.

Aldrik ki sem tudta nyitni a szemét a bedagadt zúzódá-
soktól. Hiába tornyoztak rá takarókat, néha mégis meg-
borzongott, mintha hideg rázná. Csak ez, és a mellkasa
lassú, ütemes emelkedése jelezte, hogy él. Minden porciká-
ját gennytól sárga kötszer fedte. A legaggasztóbbnak mégis
a hatalmas halántéksebe bizonyult, amiből makacsul szi-
várgott a vér.

Vhalla odanyúlt, hogy megfogja a herceg bekötözött ke-
zét, és belekapaszkodjon. A jobb kezébe, amely valaha leve-
leket írt neki, amely a hajába túrt álmukban, amely az arcát
cirógatta csókolózás közben; a végtelen lehetőségek mesés
keze immár teljesen ernyedten lógott a markában.

– Hogy tehetted ezt velem? – suttogta rekedten Vhalla,
minden erejével magába fojtva a zokogását, nehogy felverje
a tábort.

– Hogy megértssem veled – mondta Elecia ünnepé-
lyesen.

– *Hogy megtörj.* – Vhalla újra Aldrik arcára emelte a te-
kintetét, a látvány láthatatlan kardként hasította fel toroktól
gyomorig. Odalett minden összekapart ereje. A férfi közelé-
ben elpárolgott az eltökéltsége. Már nem hagyhatta magára.
Képtelen lenne rá.

– Hogy megértsd, ha nem teszed meg, *biztosan* meghal
– suttogta Elecia. – A terved ostobaság, amire talán mind-
kettőtök élete rámegy. Csúnyán nézne rám, amiért bele-
egyeztem. De az ő életét sokkal többre tartom, mint a tiédet.

Vhalla halkán, kurtán felkuncogott.

– Meglep, mennyi közös van bennünk. – Elmosolyodott, halvány mosoly lett a viszonzás.

– Én állom a szavamat, legalább hét napig életben fogom tartani. Erre megesküszöm – fogadkozott Elecia.

– Nem tarthat olyan sokáig. – Vhalla az ő hercegét fürkészte, a keble megtelt sajgó epekedéssel. Gyengéden megcirógatta az arcát, de Aldrik meg se rezzent. – Szél leszek.

– Tessék. – Elecia néhány papirost nyújtott felé. – Egy lista arról, mit adjanak az első lovasoknak és a melljük adott kísérőknek. Csak Jax vezérőrnagynak mutasd meg, senki másnak.

Vhalla ismerte a Fekete Légiónak főparancsnokának nevét. Eleciától átvette a lapokat és egy iránytűt.

– Jax majd gondoskodik Aldrikról. Én megbízom benne. – Ennek hallatán Vhalla is bizalmába fogadta a tábornokot. Nem könnyű próbákat állhatott ki Eleciánál, akivel neki még mindig nem sikerült igazi összhangba kerülni.

A Széljáró visszafordult az eszméletlen herceghez. Nem fogja kimondani a végzetes búcsúszót. Helyette nagy merészen előrehajolt, és csókot lehelt a férfi cserepes, repedezett ajkára. Elecia nem mozdult, nem szólt közbe, de a hallgatása világossá tette, hogy megbékélt Vhalla és a koronaherceg kapcsolatával.

Bastont a tábor szélén tartották, Elecia és Vhalla vészterhes csendben haladt feléje Aldrik sátrától. Vhallában létezett egy magabiztos, karakán és állhatatos nő. Olyan, aki – megint – meg fogja menteni a hercegét, és meghódítja az Északot. Ezt a nőt egy világ választotta el attól a lánytól, aki el akarta titkolni a világ elől a reményvesztettségét, méghozzá Aldrik takarója alá, hogy az Istenekre bízta a sorsukat. Élnek vagy halnak, legalább együtt teszik.

A csatamén nem nyihogott vagy dobbantott Vhalla közeledtére. Ő a kezét nyújtotta feléje, és türelmesen várt. A tenyere megpihent Baston széles orrán, szinte eltörpült rajta. A ló türelmetlenül fújtatott. Vhalla szája a megértés szomorúság mosolyára húzódott. Ő is éppoly türelmetlen volt.

– Még soha senkit nem engedett magához – suttogta egy nő a sötétből.

Vhalla és Elecia megperdült. Máris lebuktak? Reale őrnagy néhány lépésre állt, a karján láncing és egy kicsi futártáska. Nem mertek válaszolni neki.

– Azt hiszi, csak úgy elengedem? – Az őrnagy végigmérte Vhallát az egyetlen ép szemével. – Az északiak egy pillanat alatt levágnák!

– Gyorsabb lesz felesleges teher nélkül. – Vhalla nem mozdult Baston mellől, felkészült rá, hogy a hátára pattanjon és elszeleljen, ha a nő csapdát akarna állítani.

– Legalább elfogadja a láncinget, amit ő külön magának készített?

Vhalla keze megdermedt.

Reale őrnagy mély, de fojtott hangon nevetett.

– Azt hiszi, nem látunk a szemüinktől? Mindnyájan hűek vagyunk a herceghez, de csak a szerelem tudja rávenni az embert arra, hogy egy szakadékba ugorjon. – Vhallához lépett, és odaadta neki a láncinget, amit Aldrik még azelőtt csináltatott, hogy Vhalla elhagyta a palotát.

– Honnan szerezte? – suttogta Vhalla.

– A páncélja a mi Széljáró-hasonmásunkhoz került – magyarázta Reale őrnagy. Vhallát megdöbbenette, hogy az egyik helyettese túlélte. – A többi idősebb mágushoz hasonlóan sok időt töltöttem a Toronyban. Még képeztem is Aldrikot kisló korában.

Vhalla meghökkent a gondolattól. Aldrikot el sem tudta volna képzelni másnak, mint az a komor, sztoikus herceg, akit ő megismert.

– A szemem láttára cseperedett fel. Láttam szárnyalni és elbukni, láttam erősnek és korántsem olyan erősnek, mint hiszik. – Őszinteség csillant az őrnagy délies kék szemében. – De olyannak még sohasem, mint a maga közelében, Vhalla Yarl. És van annyi eszem, hogy tudjam, talán maga az utolsó esélyünk a megmentésére.

A meghunyászkodott Vhalla szótlánul öltötte magára a sodronyinget. Még mindig úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna.

Az őrnagy ezután a táskát nyomta a kezébe.

– Egy kis ennivaló. Ne féljen, nem annyi, hogy túlterhelje. És egy üzenet Jax parancsnoknak. – Vhalla kérdő tekintete láttán Reale őrnagy megmagyarázta: – Akit illet, annak tudnia kell, maga mit tett és tesz a hercegünkért.

Miközben Vhalla Elecia papírjait és az iránytűt is eltette, a táskában ezüstösen megcsillant valami.

– És egy fegyver.

Vhalla előhúzta az apró dobótőrt, amit még Daniellel vett a Keresztútnál. Elecia sietősen segített neki a karjára csatolni.

– Miért teszi ezt? – suttogta Vhalla. Ez nem pusztán egy alattvaló szeretete a hercege iránt. Reale őrnagy tudta, hogy ha segíti Vhallát a szökésben, azzal a császár haragját kockáztatja.

– Mert bárhol is legyünk, a Torony gondoskodik a sajátjairól.

Ennek hallatán egyetlen röpke pillanatra békesség töltötte el Vhalla háborgó szívét. A sátrat őrző katonák, Elecia, s végül az őrnagy: vajon mekkora mágussereg vívhatja a maga

csatáját egy olyan világban, ami ki nem állhatja a fajtájukat? Ökölbe szorította a kezét.

– Most induljon! – Reale őrnagy futólag hátralesett.
– Ez a szörnyeteg mindenkit felébreszt majd a dobogásával. De vissza ne nézzen, Yarl, megértette?

Vhalla egy bólintással Baston nyergébe pattant. Ilyen érzés lehet meglovagolni egy óriást. A csatamén mellett számtalan férfi ismerőse eltörpült volna. A lovast megnyugtatta az alatta tomboló erő.

– Ne okozz csalódást! – suttogetta Elecia hátralépve.

– Te se! – Vhalla búcsúzóul belenézett a smaragdzöld szemébe, ezzel bólintottak rá a herceg életéről kötött alkujukra.

Reale őrnagy és Elecia egy szempillantás alatt eltűnt a bokrok takarásában. Vhalla magára maradt. Megmarkolta a kantárt, azzal együtt a bátorságát is összeszedte. Egy búcsúpillantást vetett a hevenyészett fedezékre, ami alatt a koronaherceg sátra állt. Minden szívdobbanása fájdalommal és büntudattal töltötte meg az ereit, míg Vhalla végül úgy érezte, sebes kínhullámok buzognak a testében.

Megsarkantyúzta Bastont, a paripa érezhetően megingott Vhalla gyorsító szelétől, de a csatamén okos bestia volt, úgy döntött, megbízik méltónak talált lovasában. A fekete vértés járőrök között hátrahagyták a zűrzavarra ébredő tábor, és elvágtattak egyenesen a sötét ismeretlenbe.